

JATE Nemzetközi Építőtábor '84

Július 8. és 29. között rendezték meg a JATE immár hagyományos nemzetközi építőtáborát, amelyben 14 ország 153 fiatalja vett részt.

A tavalyi táborvezető (Muzsik Gyula) akkor épp lapunkban kifogásolta, hogy kollégiumok különböző emeletein voltak elszállásolva és osztóznuk kellett más jellegű csoportokkal is, ami nem megfelelően szolgálta a tábor egységének kialakulását. Az idén e téren elégedettek lehetnek a tábor szervezői és lakói, mivel az Irinyi Kollégium teljes egészében rendelkezésükre állt.

A táborlakók négy szekcióban dolgoztak: jogi, számítástechnikai, színház illetve ún. „Magyarország” szekció: ez utóbbi a tavalyi politikai szekciónak felelt meg és elsősorban a Nyugatról érkezett diákokat tömörítette. E szekció ügyeit Engi Katalin intézte, aki egyben a tábor vezetője is volt: vele folytatunk rövid beszélgetést.

— Milyen külföldi kapcsolatok alapján alakult ki a tábor mostani, személyi összetétele?

— A szocialista országból érkezettek és a finnek egyetemünk hagyományos kapcsolatai révén kerültek ide.

A nyugati egyetemisták sem a KISZ esetleges külföldi politikai szervezetekkel kialakított együttműködése következtében lettek táborunk résztvevői, hanem a MIOI (Magyar Ifjúság Országos Tanácsa) építőtáboros szervezetek révén jutottak városunkba.

— Az általad vezetett szekció azonban mégis inkább politikai jellegű...

— Igen: érdekes előadások hangzottak el a külföldiek nagy mértékben érdeklő magyar gazdaságról, az egyetemi hallgatók és általában a felsőoktatás helyzetéről, a fiatal értelmiségiek általunk unalomig ismert, általuk azonban kevésbé tudott problémáiról. Az előadók között egyetemünk oktatóin kívül szerepelt például az Állam és Egyházügyi Hivatal munkatársa is, aki az állam és az egyház viszonyát ismertette.

— Milyenek voltak a külföldi (főleg a nyugati) diákok ismeretei hazánkról, életükről, viszonyainkról?

— Vegyes. Néhányan már korábban is jártak Magyarországon, ők érthetően szélesebb körű ismeretekkel rendelkeztek. A többiek között is akadtak ilyenek. Pé-

dául volt két walesi fiú, akiknek megdöbbentően mély a tárgyi tudásuk hazánk földrajzáról és történelméről.

— Milyen munkát végeztek a táborlakók és mely vállalatoknál?

— Napi 6 órát dolgoztak a DELÉP-nél, a Konzervgyárban, a Városgazdálkodási Vállalatnál és egy csoport a MÁV-nál. Ez utóbbiak elég kemény munkát kaptak, s a MÁV egy pécsi kirándulásra is elvitte őket.

— Milyen nehézségekkel találkozott a szervezés során?

— Nehézségek főleg az előkészítés során merültek fel. Hagyományainkhoz híven a DELÉP-nél kívántuk foglalkoztatni a táborozókat, azonban e vállalatnak az idén csak 70 munkaeót áll módjában fogadni, így az a kínos helyzet állt elő, hogy fűhöz-fához kopkodtunk munkahelyekért. A Városgazdálkodási Vállalattal például csak a tábor kezdete előtti napon sikerült megalapodnunk. Egyébként életbe lépett egy rendelet, miszerint az eddigi gyakorlatól eltérően minden vállal-

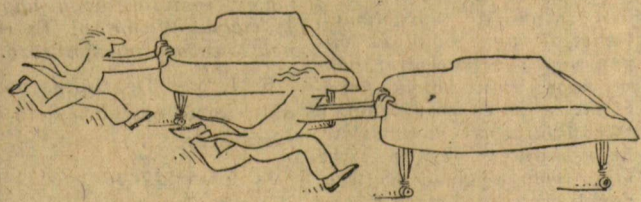

latnak előző év szeptember elején (!) be kell jelenteni hogy a jövő nyáron hány munkaerőre lesz szüksége. Ezt a mostani helyzetben azt hiszem, szinte lehetetlen egy évre előre megtervezni.

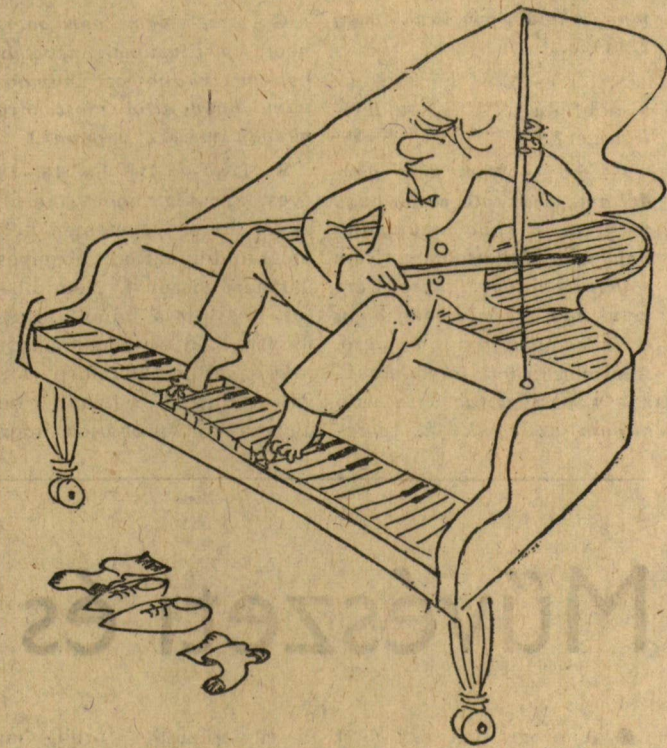
— Milyen kulturális programokat állítottatok össze? Részt vettek-e a tábor lakói a Szabadtéri Játékokon?

— 253 helyre 130 jegyet rendeltünk és kaptunk a július 21-i „István a király” előadásra, gondolván, hogy a nyugati diákokat úgysem érdekli egy magyar rockopera. Csalódtunk, mert a jegyeket végül is nem tudtuk minden nehézség nélkül szétosztani. Szerepelt a programban egy sziksóstój és egy ópusztaszeri kirándulás is.

variációk - Zongorára

Zongoraversen?

S. I. A virtuóz

(Szűcs Édua karikatúrái)

Képzőművész tábor Mártélyon

Az idén nyáron már tizenkilencedik alkalommal rendezték meg a mártélyi országos ifjúsági képzőművész táborát. Ennek a tábornak az a célja, hogy az itt alkotó fiatalok — középiskolás koruktól a harmincon felüli visszafelé — megismerkedjenek a jellegzetesen alföldi környezettel, a tanvilággal. Ezt az ismerkedést művészek, művésztanárok segítik. A tábor vezetője a KISZ megyei bizottságának mindenkorai közművelődési felelőse, jelenleg Rácz Erzsébet. A tábor vezetőjének a táborvezetőségben Erdős Péter, Fodót József, Hézo Ferenc és Kollár György szerepel. Ezt a munkát segíti még Makó Judit grafikusművész, Szabó Tamás és Szatyor Győző szobrászművész, Czako János szaktanácsadó és Szekeres Ferenc muzeológus, akikről mindezt megtudtuk.

Az idei tábornak majdnem nyolcvan hallgatója volt július 28. és augusztus 11. között. Ők a megyei KISZ-bizottságok pályázatait nyerték el, mellettük néhány meghívott, eddig kiemelkedően szerepelt alkotó, valamint négy-négy jugoszláviai és lengyel fiatal szippantotta magába a hangulatos

mártélyi levegőt. A tábor formális programja — ahogy Szekeres mellett a többi csoportvezető is elmondta — nem terheli le különösebben a fiatalokat, a cél néhány orientáló előadás és konzultáció biztosítása, a többi a művész(jelölt) belső világára van bízva. Természetesen szórakoztató, szabadidős programok is szerepelnek a műsorban: túrák, táncház, filmbemutatók, műteremlátogatás, tanyaépítés, táborűz. (Végre egy olyan tábor, ahol nem a disco és

sörszagú környéke a szervező elem.)

A mártélyi emberek elfogadják és ismerik a telep munkáját. Az első útbárgázító férfi azt mondta az érdeklődő újságíróknak „csak menjenek egyenesen, a szép játszótér után van egy gyönyörű kapu, ott a tábor”. Mindkettő az itteni művészek kezemunkáját dicséri. A helybeliekkel kialakult jó kapcsolat annak is köszönhető, hogy a táborban született alkotásokból a Csárdában egy kisebb kiállítást

rendeznek, s ez a közelítés abban is megnyilvánul, hogy a tanyákon 4—5 éve szokásává vált a hallgatók vendéglátása. A „mini-galériát” a Hódmezővásárhelyi Tornyai János Múzeumban rendezett műhelykiállítás, majd a szegedi téli tárlat követi.

A mártélyiak munkájáról a jellegzetesebben és egyben legkompetensebben Kollár György nyilatkozott, aki résztvevője volt már az első tábornak is. A visszajárók „nagy öröme” azt hangsúlyozta, hogy Mártélyon a fél szakma megfordult és még a rendszeres képzésben részesülő főiskolások is visszalátogatnak.

Kifelé, Szatyor Győző szép kapuját nézve Stima Klárával beszélgettünk, aki Debrecenből érkezett Mártélyra, s a táborba egy öreg tiszai tölgy „képzőművészeti megközelítéséből”. Őt nem vették föl a Képzőművészeti Főiskolára, illetve ösztöl annak esti, diplomát nem adó tagozatára jár. Többször volt már itt, s annak ellenére, hogy idén kevesebb ismerős arcot látott, jól érezte magát. A bejáratnál tébláboló Tóth Róbert — az Iparművészeti Főiskola porcelánszakos hallgatója — tömören így értékelte a tábor: „szimpatikus hely.”

(dlusztus)

Jobb egyszer látni...

Szovjet diákok terepgyakorlaton

A leningrádi és a szegedi egyetem közötti megállapodás keretében évről évre magyar diákok utaznak Leningrádba, és szovjet egyetemisták érkeznek hazánkba, egy hónapos gyakorlatra. A JATE hallgatói — bármilyen karon, szakon tanulnak — önként jelentkezhetnek a leningrádi útra, ahol az egy hónap alatt orosz nyelvi ismereteiket bővíthetik, vagy frissíthetik föl. A szovjet diákok — többnyire földrajz szakosok — terepgyakorlatra jöhetnek hazánkba. Az idén érkezett 13 hallgató Grigorij Ivanovics Jurinkov, a leningrádi egyetem földrajz fakultásának dékánja, valamint Jurij Nyikiforovics Gladkij, professzor kísérte el. A szegedi egyetem egyik kollégiumának szobájában a dékán útjuk eddigi tapasztalatait, élményeit idézi föl. Elmondja, náluk az a szokás, hogy terepgyakorlaton vagy a Szovjetunió egy távoli részét keresik fel, vagy valamelyik szocialista országba látogatnak, s akkor azt a teljes egészre törekedve térképezik föl. Magyarország — mint elmondta —, számukra rendkívül érdekes helyszín, mert természeti és gazdaság-földrajzi szempontból egyaránt igen sokszínű. A szovjet diákok nagyon sokat tudnak Magyarországról, ezért szívesen jöttek ide. Nálunk van egy olyan mondas — folytatta a dékán —: jobb valamit egyszer látni, mint hetszer hallani róla.

Egy másik kollégiumi szobában a teázgató vendéglátókat is megkérdeztem élményeikről. Bár főként az új szakmai tapasztalatairól érdeklődtem, a beszélgetés csakhamar „köznap” területen folytatódott. Valerij Jefimov csodálkozva állapítja meg, milyen sok magánüzlet található nálunk. Megkérdeztem: szerinte jó ez, vagy rossz? Diplomatikusan jelenteti ki: van, ahol jó, van, ahol rossz. Kononaván viszont megtoldja a választ: mi nélkül élünk — mondja —, és mégis elégedettek vagyunk. Nemzetközi diáktársaságokban állandó kérdés: hogyan éltek, tanultok ti, és mi a benyomásotok az itt látottakról? Galina erről így vélekedik: „Nálunk a diákok azért járnak egyetemre, hogy minél több tudást szerezzenek, s ezt majd hasznosítani tudják. Mielékes, hogy a jó eredményért esetleg ösztöndíjat is kapnak. Úgy látom, itt fordított a helyzet: általában elsődleges cél a minél több ösztöndíj, s maga a diploma, és másodlagos, hogy ennek megszerzése mögött milyen tudás áll.” Kicsit még elvitatkoztunk a náluk kapható 40 rubeles, s a nálunk átlagosnak mondható 1000—1500 forintos ösztöndíj realitétéről. A vita alapja az, hogy Galina a bankokban kiírt árfolyammal számol, jómagam pedig a vásárlási tapasztalatok alapján. Később persze a szakmai tapasztalatok megbeszélésére is sor került. Valerij — aki egyébként szakdolgozatát hazánk karszthegeiségeiről írja — így fogalmazta meg a terepgyakorlat hasznát: „Hatodikban tanítjuk majd Magyarországot, kilencedikben a szocialista országok gazdaságföldrajzát. Sokkal előbb, sokkal valószínűbb azt úgy elmondani a diákoknak, hogyha személyes tapasztalataim is vannak.”

A csoport állandó magyarországi patrónusa, vezetője dr. Molnár Sándor, az ásvány- és közettani tanszék gyakoronoka. Neki bevallom, „baráti túlzásnak” érztem azt, amikor a dékán kijelentette: diákjai minden szempontból kitűnően ismerik hazánkat. O azonban ráncáfol: „Szuperjó csoport — jelenti ki —, rendkívül felkészültek szakmailag.” S aztán még elmeséli a teljes hónapot velük töltő fiatal szakember, hogy igazán gazdag programot szerveztek részükre: Budapest, Szeged, Veszprém, Miskolc és környékének nevezetességein kívül gyárakat, üzemeket keresnek föl, előadásokat hallgatnak. Úgyhogy elmondható: eiméleti ismereteiket minden területen bővíthetik a gyakorlatban.

— balogh —

Augusztus 27—28-án Szegeden tartotta II. országos tanácskozását a FEB. Az egyetemi felvételeket előkészítő bizottságokban dolgozó tanárok az ország különböző részéből érkeztek, valamennyi magyarországi középiskolák oktatási intézmény FEB-felelősei jelen voltak a két-napos összejövetelen.

A tanácskozás első napján dr. Hegyi András, a bölcsészettudományi karok FEB-bizottságának elnöke köszöntötte a megjelenteket — többek közt dr. Székely Sándort, az MSZMP városi bizottságának titkárát, dr. Bárdi Györgyöt, a KISZ KB

Országos FEB-értekezés

tagját, a megyei KISZ-bizottságának első titkárát, Lányi Gábort, a KISZ KB munkatársát, Balaton Gyulát, a Művelődési Minisztérium főtanácsosát, a Felsőfokú Előkészítő Bizottság országos elnökét, valamint a meghívott oktatási szakembereket. Ezt követően dr.

Kristó Gyula egyetemi tanár, a JATE rektora megnyitotta a tanácskozást, majd Neuwirth Gábor, a FEB-SZET iroda vezetője tartotta meg előadását a FEB-ben tevékenykedő tanárok időszaki feladatairól. Délután a FEB politikai jelentőségéről, s ezzel össze-

függésben a közép- és a felsőoktatás kapcsolatáról tartott előadást a tanácskozás vendége, dr. Kőpeczi Béla művelődésügyi miniszter. A felvételeket előkészítő bizottságok munkájáról szólva hangsúlyozta a pedagógus személyének fontosságát, és megállapította, hogy e téren is a társadalmi igazságosságnak és az átgondolt, jó kiválasztásnak kell érvényesülnie. Az országos FEB-értekezés második napján négy szekcióban folytatták munkájukat a pedagógusok, majd Balaton Gyula miniszteri főtanácsos zárta a tanácskozást